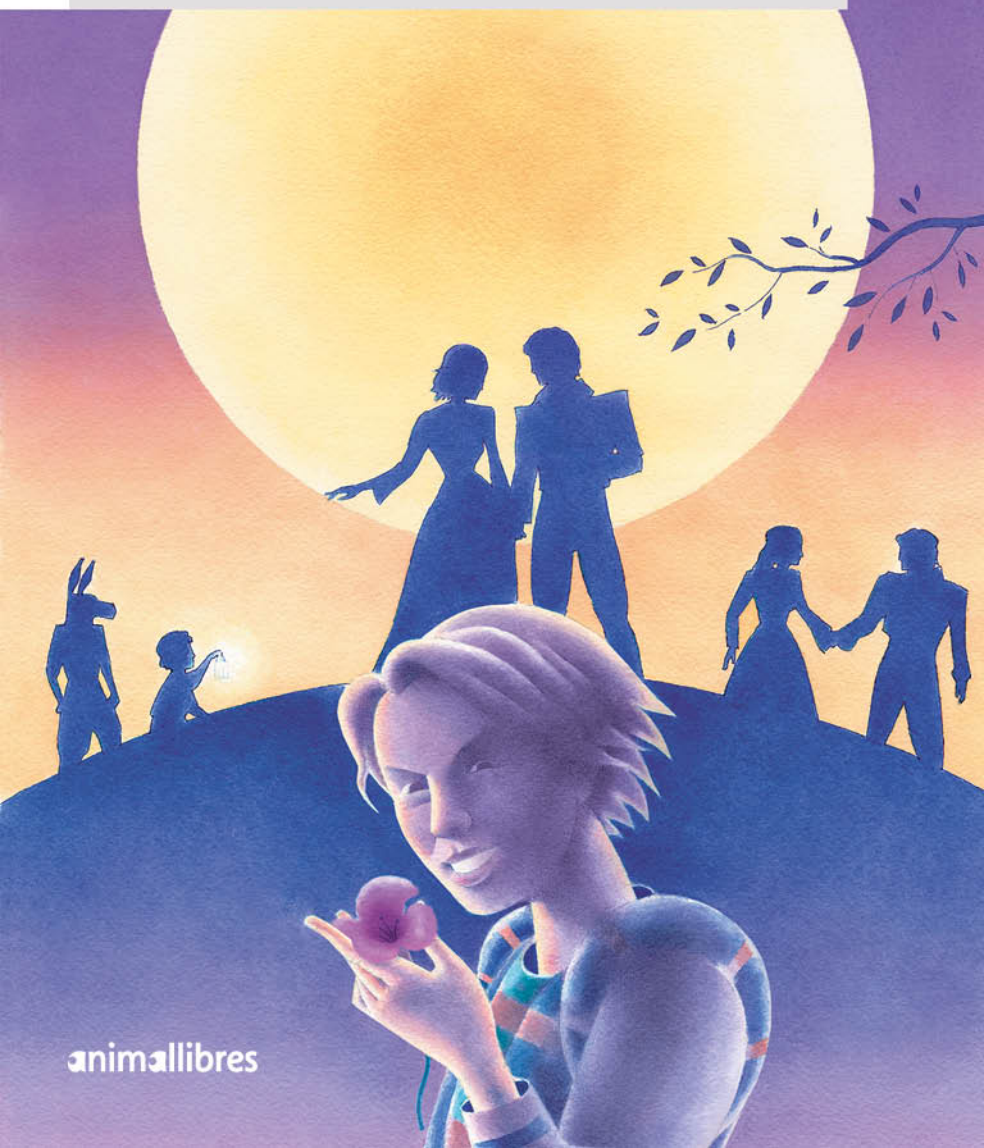

William Shakespeare
**Somni d'una nit
d'estiu**

Adaptació d'Eduardo Zamanillo

Il·lustracions d'Antoni Laveda i Enric Solbes

SOMNI D'UNA NIT D'ESTIU

ACTE PRIMER

(Dos artesans, FLAUTA i CULERA, riuen i bromegen. Al costat d'ells es mou, participant més o menys del joiós rebombori, un singular personatget, una espècie de follet que, si es jutja el comportament dels altres, sembla que és invisible per a ells. Entra un tercer artesà, BORUMBALLA.)

BORUMBALLA. Atenció, Flauta! Atenció, Culera!

Prou rialles i bromes. L'encàrrec que m'han fet és molt seriós.

CULERA. T'escoltem.

BORUMBALLA. I els altres?

FLAUTA. Treballant.

CULERA. Vindran quan acabin.

FLAUTA. I si no, ja els ho explicarem.

CULERA. Què els explicarem?

FLAUTA. El que ens expliqui Borumballa.

CULERA. Què ens explicaràs?

FLAUTA. Si no ens penses explicar res, ens n'anem.

CULERA. Jo hauria d'estar teixint.

FLAUTA. I jo adobant ventalls.

CULERA. I tu, Borumballa, a la teva fusteria.

BORUMBALLA. Silenci! Ja hi haurà temps de tornar a les nostres feines. Ara, escolteu-me: amb motiu de la seva boda, el duc celebrarà una festa.

FLAUTA. Lògic.

CULERA. Natural.

FLAUTA. Anem a explicar-ho als altres.

(Inicien la retirada.)

BORUMBALLA. I nosaltres...

(Conduïts pel follet, tornen sobre els seus passos.)

FLAUTA. Nosaltres?

CULERA. T'escoltem.

BORUMBALLA. Nosaltres, segons el bon criteri del duc, som els més capacitats per representar-hi una breu peça de teatre.

FLAUTA. A la festa del casament?

BORUMBALLA. A la festa del casament.

CULERA. I de què tractarà l'obra?

BORUMBALLA. He pensat que podria ser una història d'amor.

FLAUTA. I alguna cosa més adequada per a l'ocasió?

BORUMBALLA. Una història d'amor que es titularà

«La mort cruel de dos enamorats».

CULERA. M'agrada. Hi ha alegria en el títol.

FLAUTA. Jo preferiria una altra cosa.

(Discuteixen.)

BORUMBALLA. Silenci! Que, de discussions, ja n'hi ha prou a palau.

CULERA. Discussions?

BORUMBALLA. Sí, coses de gent principal.

FLAUTA. Digues, digues.

(A un gest del follet, va prenent cos darrere d'ells la imatge difuminada d'una habitació de palau entrevista a través de claredats i transparències furtades a vidrieres, cortinetes, enreixats de labor aprimorada i discretes gelosies.)

BORUMBALLA. *(Confidencial.)* Resulta que estan reunits amb el duc dues noies, Hèrmia i Helena, i dos nois, Lisandre i Demetri.

(Com si volguessin il·lustrar la narració, s'aniran entreveient els protagonistes ja com a figu-

*res fugaces, com a momentànies composicions
escultòriques, o com a ombres gesticulants en
tràgica pantomima.)*

CULERA. I per això discuteixen?

BORUMBALLA. Hèrmia està enamorada de Lisandre. Hel·lena està enamorada de Demetri.

CULERA. No veig motiu per discutir.

BORUMBALLA. Però Lisandre i Demetri estan, tots dos, enamorats d'Hèrmia.

FLAUTA. Tots dos?

CULERA. Tots dos enamorats d'Hèrmia. Aquí ja pot haver-hi motiu per discutir.

FLAUTA. Però si Hèrmia només vol Lisandre...

BORUMBALLA. Sí, però el pare d'Hèrmia vol que ella es casi amb Demetri.

CULERA. Quin embolic.

FLAUTA. I què hi diu el duc?

BORUMBALLA. *(Com imitant-lo.)* «Si no obeeixes ton pare, et passaràs la resta de la vida tancada en un convent.»

FLAUTA. Terrible càstig.

(HÈRMIA aguaita per una finestra, com volent cridar el seu dolor al món.)

HÈRMIA. Millor viure tancada
que oferir a qui no amo
la puresa del meu cos.

(LISANDRE aguaita per una altra finestra.)

LISANDRE. Hèrmia!

HÈRMIA. Lisandre, amor meu!

LISANDRE. Has de tenir fortalesa
per enfrontar-te a ton pare,
a aquest duc i al món sencer.

HÈRMIA. Contra tots per tu, Lisandre.

(Tornen al difuminat interior de palau.)

FLAUTA. Contra tots!

CULERA. *(Plora.)* Es nota que s'estimen molt.

FLAUTA. I què hi dirà ara el duc?

BORUMBALLA. *(Imitant-lo.)* «Pertanys a ton pare,
i ell vol que et casis amb Demetri. Oblida't de
Lisandre.»

*(LISANDRE aguaita per un balconet, com
volent fer al món partícip de la seva amar-
gor.)*

LISANDRE. Volen que d'ella m'oblidi.
Si soc de tan alt llinatge,
de tan pròspera fortuna
com el meu rival Demetri
i és a mi a qui estima Hèrnia,
per què tal cosa demanen?

(DEMETRI aguaita per un altre balconet.)

DEMETRI. Per què t'obstines, Lisandre,
a estimar qui no deus?

LISANDRE. Demetri!

DEMETRI. Calla i escolta!

Ni respectes son pare,
ni...

LISANDRE. Ell a tu et prefereix.

Si tant t'estima, contesta:
per què no et cases amb ell?

DEMETRI. Tu seràs el responsable
de la desgràcia d'Hèrnia.

(Torna a l'interior de palau, alhora que HÈRMIA en surt sense haver pogut decidir-se entre ser presa de gran agitació, estar sumida en els més negres presagis o patir una temptadora combinació d'ambdós estats d'ànim. Sorprès

*per la irrupció, el follet aparta els artesans cap
a uns amagatalls improvisats.)*

HÈRMIA. Estic perduda.
S'han acabat per a mi
alegria i llibertat.

*(LISANDRE, fent honor a la seva galanesa,
salta des del balconet i corre al costat de la
seva estimada.)*

LISANDRE. És inútil insistir-hi.
No entenen de sentiments.
HÈRMIA. Abraça'm, Lisandre, vida.
Pot ser l'última vegada.

(Es fonen en una abraçada.)

LISANDRE. Les flors de les teves galtes
han perdut el seu color.
HÈRMIA. Regaré aquestes flors amb llàgrimes.
LISANDRE. Llàgrimes i mil sospirs,
borrasques i vendavals
creixen sempre al camí
de tot vertader amor.
HÈRMIA. Deu ser cosa del destí.

